

El vol baix de l'Estatut valencià

Com si es tractara d'una milotxa, els zaplanistes –i Mariano Rajoy– van tallar els fils de l'Estatut quan aquest semblava que estava a punt per envolar-se. L'amo de la juguina, Francesc Camps, es va quedar amb un pam de nassos. I és que –segons deien els seus companys– aquesta milotxa corria el risc de volar massa alt, fins i tot d'ajuntar-se allà dalt amb algun estel català. Calia lligar-la de prop, doncs.

La reforma de la carta magna valenciana sembla –ara sí– en la recta final, i, encara que no es podrà aprovar la segona data proposada –el 12 de maig–, tot indica que serà la primera de les que hi ha a la cua per rebre el vistiplau.

Kafka, a València. De vegades hi ha situacions que han d'arribar al llindar de l'abisme perquè tinguen el desenllaç desitjat. Així podem entendre tot el que s'ha esdevingut l'última setmana.

Quan les converses PP-PSOE –l'Entesa fa temps que no és citada a les reunions sobre la reforma– estaven en un impàs provocat per la rebel·lió dels sectors zaplanistes i la direcció estatal del PP, per un costat, i per alguns rumors que parlaven del desig del president espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, de contemporitzar el cas valencià, dimarts, dia 26 d'abril, Francesc Camps

obria l'informatiu nocturn de Canal 9 amb una declaració "històrica": hi havia acord per a l'Estatut. Sense haver pactat res amb els socialistes. El líder del PSPV-PSOE, Joan Ignasi Pla, degué tenir la sensació que el beat president valencià l'esperava en aquell moment en un altar per unir les seues vides sense que abans se li haguera declarat.

Camps guaitava el "sí, vull" amb una disposició transitòria que significava que qualsevol modificació d'alguna llei estatal que ampliara les competències a les autonomies podria aplicar-se al País Valencià. Des d'un punt de vista, això significava esperar a la fi de totes les reformes estatutàries, i després, en teoria, aspirar al màxim. Des d'una altra perspectiva –la real, diuen els experts–, era reformar per reformar –evitant l'escull de l'agència tributària pròpia que volen els socialistes–, i no aspirar a més. Miguel Peralta, conseller zaplanista de Justícia i Administracions Públiques, encapçalà ràpid una nova revolta d'aquest sector del PP en avisar que això podia arribar a significar que al País Valencià s'aplicara el pla Ibarretxe.

La ira per l'anunci del pacte "fantasma" va créixer encara més a les files socialistes l'endemà –dimecres–, en veure que el text ofert pel PP no recollia punts ja acordats: l'"obligatorietat" d'aplicar

Aquest dimarts pot haver-hi reforma de l'Estatut valencià. La setmana passada Camps va anunciar un pacte inexistent amb els socialistes. Però no era un miratge. Uns passos enrere més, la crema d'alguna idea, i 'fumata blanca'.

la normativa de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua a tota l'administració, un consell valencià de la justícia sense cap abast concret i la inclusió del monestir de la Valldigna com a institució de la Generalitat. I, com ja es preveia, ni una paraula d'agència tributària pròpia, tot i que els populars catalans donen suport a un finançament molt més ambiciós.

Però, com dèiem, quan el precipici és al davant dels ulls, l'impuls és tirar cap a arrere. I això ha passat. Els sectors del PP que trobaven massa agosarat el nou text, l'han retallat, i els socialistes, que diuen que no tenen pressa, hi han accedit a canvi de modificar algunes lleis "de desplegament de l'Estatut" (la de creació de RTVV, la de publicitat institucional, l'electoral i la de bon govern) i d'incloure el model de finançament que planteja Andalusia. Així, les propostes catalanes poden topar amb "l'exemple valenciano-andalús", que el PSOE voldria generalitzar. De l'agència tributària pròpia, que els socialistes confiaven aprovar canviant-ne el nom, aquest dimarts pot haver-hi notícies. Pla pren els fils de la milotxa i es reuneix amb el PP.

Camps, en anunciar l'acord unilateral, va marxar una setmana de visita oficial als EUA. Zaplana, no, vigila des de Madrid.

Victor Maceda